

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД

Рев 1117/2020

08.07.2020. године

Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Весне Поповић, председника већа, Зоране Делибашић, Гордане Комненић, Божицара Вујичића и Бисерке Живановић, чланова већа, у правној ствари тужиље АА из ..., чији је пуномоћник Драгана Ђилас, адвокат из ..., против тужене „АИК банке“ АД Београд, чији је пуномоћник Мирјана Ковачевић, адвокат из ..., ради утврђења ништавости и стицања без основа, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Вишег суда у Сомбору Гж 579/19 од 30.09.2019. године, у седници одржаној 08.07.2020. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужене изјављеној против пресуде Вишег суда у Сомбору Гж 579/19 од 30.09.2019. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужене изјављена против пресуде Вишег суда у Сомбору Гж 579/19 од 30.09.2019. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Врбасу, Судска јединица у Кули П 1260/17 од 18.02.2019. године, исправљеном решењем тог суда П 1260/17 од 15.07.2019. године ставом првим изреке, тужбени захтев је делимично усвојен. Ставом другим изреке, утврђено је да је ништава одредба члана 5. тачка 1. подтачка 1. Уговора о кредиту број .. закљученог дана 13.04.2016. године што је тужена дужна трпети и признати. Ставом трећим изреке, обавезана је тужена да тужиљи исплати износ од 12.840,00 динара и да на износ од 9.990,00 динара плати законску затезну камату почевши од 07.09.2018. године до исплате. Ставом четвртим изреке, одбијен је тужбени захтев у делу у ком је тражено да се обавезе тужена да тужиљи на износ од 12.804,19 динара исплати законску затезну камату за период од 07.09.2018. године до исплате. Ставом петим изреке, обавезан је тужени да тужиљи на име трошкова парничног поступка исплати износ од 63.800,00 динара, са законском затезном каматом од извршности до исплате.

Пресудом Вишег суда у у Сомбору Гж 579/19 од 30.09.2019. године ставом првим изреке првостепена пресуда је делимично преиначена у делу одлуке о трошковима тако што је одбијен захтев тужиље за накнаду трошкова парничног поступка преко износа од 65.300,00 динара до досуђеног износа са законском затезном каматом на ту разлику од извршности до исплате, док је у преосталом усвајајућем делу у погледу одлуке о главној ствари и одлуке о трошковима првостепена пресуда потврђена и у том делу жалба тужиље и жалба тужене одбијене су као неосноване.

Ставом другим изреке, одбијени су захтеви тужиле и тужене за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужена је изјавила ревизију због погрешне примене материјалног права, са предлогом да се о ревизији одлучи као о изузетно дозвољеној применом члана 404. ЗПП, ради уједначавања судске праксе.

Према члану 404. став 1. ЗПП („Службени гласник РС“ бр. 72/11, 55/14 и 87/18), ревизија је изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и када је потребно ново тумачење права (посебна ревизија). Према ставу 2. истог члана, о дозвољености и основаности ревизије из става 1. овог члана одлучује Врховни касациони суд у већу од пет судија.

Врховни касациони суд налази да у конкретном случају нису испуњени услови из члана 404. ЗПП. Наиме, иако тужена има право на накнаду трошкова обраде кредита (једнократну накнаду за обраду кредитног захтева), у конкретном случају тужбени захтев тужиле је усвојен и утврђено да је ништава одредба члана 5. тачка 1. подтачка 1. Уговора о кредиту број .. закљученог дана 13.04.2016. године између тужене и тужиле и тужена је обавезана да тужилу исплати 12.840,00 динара и да на износ од 9.990,00 динара јој исплати припадајућу камату, јер тужена није доказала на шта се односи фиксна накнада за обраду кредитног захтева у висини од 1% износа одобреног кредита, а која је тужилу наплаћена. Како одлука у споровима са оваквим тужбеним захтевом зависи од утврђеног чињеничног стања, односно од чињенице да ли је тужена (на којој је терет доказивања) доказала који су то стварни трошкови и на шта се односи фиксна једнократна накнада за обраду кредитног захтева, која је тужилу наплаћена, то одлуке нижестепених судова којом је евентуално другачије одлучено о истом правном питању, не представљају нужно и различито поступање суда у истој правној ствари. Сагласно наведеном, Врховни касациони суд налази да нису испуњени услови за одлучивање о ревизији тужене као изузетно дозвољеној, јер не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, као ни потреба уједначавања судске праксе или новог тумачења права.

Како на основу изнетог произлази да у конкретном случају нису испуњени услови из члана 404. став 1. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку, Врховни касациони суд је оценио да ревизија није дозвољена.

Чланом 468. став 1. ЗПП, прописано је да се споровима мале вредности сматрају спорови у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу који не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе. Чланом 479. став 6. ЗПП, прописано је да против одлуке другостепеног суда којом је одлучено у спору мале вредности ревизија није дозвољена.

Тужба у овој правној ствари поднета је 13.12.2017. године, ради утврђења ништавости и исплате стеченог без основа, а вредност предмета спора опредељена је износом у висини од 9.990,00 динара, који очигледно не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе, па је побијана другостепена одлука донета у спору мале вредности из члана 468. став 1. ЗПП, у коме ревизија није дозвољена, услед чега је, применом члана 479. став 6. ЗПП, ревизија тужене недозвољена.

На основу изнетог, применом члана 413. у вези члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу другом изреке.

Председник већа - судија
Весна Поповић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић